

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: L

Strona pozwana: Unicaja Banco SA, dawniej Banco de Caja España de Inversiones, Salamanca y Soria, S.A.U.

Sentencja

Artykuł 6 ust. 1 dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie stosowaniu krajowych zasad postępowania sądowego, zgodnie z którymi sąd krajowy rozpatrujący apelację od wyroku ograniczającego w czasie zwrot kwot nienależnie zapłaconych przez konsumenta na podstawie warunku uznanego za nieuczciwy nie może podnieść z urzędu zarzutu dotyczącego naruszenia tego przepisu i nakazać całkowitego zwrotu wspomnianych kwot, jeżeli niezakwestionowania przez danego konsumenta tego ograniczenia w czasie nie można przypisać całkowitej bierności tego konsumenta.

(¹) Dz.U. C 87 z 16.3.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – HEITEC AG/HEITECH Promotion GmbH, RW

(Sprawa C-466/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Znaki towarowe – Dyrektywa 2008/95/WE – Artykuł 9 – Rozporządzenie (WE) nr 207/2009 – Artykuły 54, 110 i 111 – Utrata roszczenia w wyniku tolerowania – Pojęcie „tolerowania” – Przerwanie biegu terminu utraty roszczenia – Wezwanie do usunięcia uchybienia – Data przerwania biegu terminu utraty roszczenia w przypadku wniesienia powództwa – Skutki utraty roszczenia – Żądania przyznania odszkodowania, udzielenia informacji i zniszczenia towarów]

(2022/C 266/06)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: HEITEC AG

Strona pozwana: HEITECH Promotion GmbH, RW

Sentencja

- 1) Artykuł 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych oraz art. 54, 110 i 111 rozporządzenia Rady (WE) nr 207/2009 z dnia 26 lutego 2009 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego należy interpretować w ten sposób, że akt taki jak wezwanie do zaniechania naruszeń, w którym właściciel wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego prawa sprzeciwia się używaniu późniejszego znaku towarowego, nie czyniąc jednak tego, co konieczne, by uzyskać rozstrzygnięcie wiążące prawnie, nie przerywa tolerowania i w konsekwencji nie przerywa biegu wskazanego w tych przepisach terminu utraty roszczenia.
- 2) Artykuł 9 dyrektywy 2008/95 oraz art. 54, 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że nie można uznać, iż wniesienie powództwa, w którym właściciel wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego prawa domaga się unieważnienia prawa do późniejszego znaku towarowego lub sprzeciwia się jego używaniu, zapobiega utracie roszczenia w wyniku tolerowania, o której mowa w tych przepisach, w razie gdy pozew, choć został złożony przed dniem upływu terminu utraty roszczenia, nie odpowiadał ze względu na brak staranności strony powodowej wymogom prawa krajowego mającego zastosowanie dla celów doręczenia, a braku tego pozwu zostały usunięte dopiero po tym dniu z powodów, które można przypisać stronie powodowej.

- 3) Artykuł 9 dyrektywy 2008/95 oraz art. 54, 110 i 111 rozporządzenia nr 207/2009 należy interpretować w ten sposób, że w razie gdy właściciel wcześniejszego znaku towarowego lub innego wcześniejszego prawa w rozumieniu tych przepisów traci roszczenie w zakresie domagania się unieważnienia późniejszego znaku towarowego i zaniechania używania tego znaku, ta utrata roszczenia uniemożliwia mu również podniesienie dodatkowych lub powiązanych roszczeń, takich jak roszczenia mające na celu przyznanie odszkodowania, udzielenie informacji lub zniszczenie towarów.

(¹) Dz.U. C 443 z 21.12.2020.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 19 maja 2022 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Spetsializiran nakazatelen sad – Bułgaria) – postępowanie karne przeciwko IR

(Sprawa C-569/20) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Współpraca wymiarów sprawiedliwości w sprawach karnych – Dyrektywa (UE) 2016/343 – Artykuł 8 – Prawo do obecności na rozprawie – Powiadomienie o rozprawie – Niemożność ustalenia miejsca pobytu oskarżonego pomimo starań w rozsądnym zakresie poczynionych przez właściwe organy – Możliwość przeprowadzenia rozprawy i skazania w trybie zaocznym – Artykuł 9 – Prawo do wznowienia postępowania lub innego środka prawnego, który umożliwi ponowne rozpoznanie sprawy co do jej istoty]

(2022/C 266/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Spetsializiran nakazatelen sad

Strony w postępowaniu głównym w sprawie karnej

IR,

przy udziale: Spetsializirana prokuratura

Sentencja

Artykuł 8 i 9 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r. w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności i prawa do obecności na rozprawie w postępowaniu karnym należy interpretować w ten sposób, że w sprawie oskarżonego, którego miejsca pobytu właściwe organy krajowe pomimo poczynionych w rozsądnym zakresie starań nie zdołały ustalić i któremu organy te nie zdołały w związku z tym przekazać informacji dotyczących toczącego się przeciwko niemu procesu, może odbyć się rozprawa oraz – w stosownym wypadku – może on zostać skazany w trybie zaocznym, lecz w takim wypadku co do zasady powinien mieć on możliwość bezpośredniego powołania się po doręczeniu mu wyroku skazującego na przyznane w tej dyrektywie prawo do wznowienia postępowania lub do skorzystania z równoważnego środka prawnego prowadzącego do ponownego rozpatrzenia istoty sprawy w jego obecności. Oskarżonemu można jednak odmówić tego prawa, jeżeli z precyzyjnych i obiektywnych przesłanek wynika, że otrzymał on wystarczające informacje, aby wiedzieć, że w jego sprawie odbędzie się rozprawa, a w drodze rozmyślnych działań i z zamiarem uchylenia się od wymiaru sprawiedliwości uniemożliwił on organom urzędowe powiadomienie go o rozprawie.

(¹) Dz.U. C 28 z 25.1.2021.